

Tõu tutvustus

Mitte asjata ei kutsuta newfoundlandi koeri õrnahingelisteks hiiglasteks. Vastandina oma massiivsele kehale ja võimsatele lihastele on njuufad ülimalt usaldavad, kannatlikud ning sõbralikud.

Ajalugu

Newfoundlandi koer on saanud oma nime Kanada kirderannikul asuva Newfoundlandi saare järgi, kuid njuufade põlvnemise kohta peavad teadlased senini vaidlusi. Esimeste eelajalooliste asukate saarele tulles olid neil ilmselt kaasas koerad, kes olid sobilikud elama arktilistes tingimustes. Need koerad võisid ristuda 17. sajandi lõpus ja 18. sajandil saarele laevade valvamiseks toodud eriliste molossi tüüpi koertega, kes põlvnesid tiibeti mastiffitest.

Njuufa esivanemate hulka võisid kuuluda ka leonbergi koerad ja pürenee mastiffid, keda baski kalamehed tõid 1690. aasta paiku Newfoundlandi saarele kalapüüki abistama. Inglisele omakorda väidavad, et nemad viisid saarele inglise mastiffeid majade ja laevade valvamiseks. Norralased aga kinnitavad, et hoopis nemad tõid saarele oma koerad. Tõu algupära selgitamist raskendab see, et praegune newfoundlandi koer ei meenuta ei mastiffeid ning veel vähem skandinaavia koeratõuge.

Njuufade ülesanne oli algselt raskete kalavõrkude veest väljatõmbamine, vette kukkunud kalade püüdmine ning vajadusel ka kalamehest peremehe päästmine.

1860. aastal esitati newfoundlandi koerte paari Birminghamis, kus tõug sai hea vastuvõtu osaliseks. 26 aastat hiljem - 1886. aastal - kinnitas Inglise Kennelliit newfoundlandi koerte ühingu ning seejärel hakkas tõug üle maailma levima.

Njuufad kui päästekoerad

19. sajandil hakati newfoundlandi koeri Euroopas kasutama vetelpäästekoertena, kuna njuufad ei kõhkle vette appi tormamast ka kõige rajusema ilmaga. Praegugi kasutavad Prantsusmaa vetelpäästjad njuufasid ikka veel oma abilistena.

Njuufad sobivad vetelpäästjateks tänu oma ujulestadega jalgadele, tüüritaolisele tihedale sabale, veekindlale topeltkasukale, võimsale kehaehitusele ning loomulikule vetelpäästeinstinktile, mis muudab tema koolitamise vetelpäästjaks tunduvalt lihtsamaks. Kui uppuja on teadvusel, tüürib njuufa tema juurde, et too saaks koerast kinni haarata, ning siis ujub njuufa võimsate tõmmetega otsejones kaldale. Kui uppuja ei ole teadvusel, siis haarab njuufa lõugadega tema käevarrest, nii et uppuja rullub koera seljale ning tema pea ulatub veest välja. Njuufad on korda saatnud lugematuid kangelastegusid, päästnud terveid laevatäisi merehädalisi ning muutnud kogunisti ajaloo käiku. Näiteks sukeldus newfoundlandi koer Boatswain pimeduses laevatekilt otse merre, et tirida välja Napoleon Bonaparte, kes oli meeskonnaliikmetele märkamatu libisenud merre laevalt, millega põgenes asumiselt Elba saarelt tagasi Prantsusmaale.

Välimik

Newfoundlandi koer on majesteetlik, massiivse ja laia keha ning väga tugevate lihastega. Njuufa pea on lai ja koon lühike.

Isaste njuufade keskmine turjakõrgus on 71 sentimeetrit ning keskmine kaal 64-69 kilogrammi, emastel aga 66 sentimeetrit ja 50-54 kilogrammi.

Njuufa on pikakarvaline koer ning karva värvus võib olla must, pruun šokolaadivärvist kuni pronksivärvini või must-valge.

Iseloom

Newfoundlandi koer otsekui kiirgab väärikust ja heasüdamlikkust - njuufa on õrnahingeline ja usaldav hiiglane, kes sobib nii pere valvuriks, lapsele mängukaaslaseks kui ka kõigile kompanjoniks.

Njuufa sallivus ja kannatlikkus lausa imekspandavad - ta laseb rahulikult lapsel enda peal katsetada asju, mille juures paljud teised koeratõud ammu näksaks last või jookseks lihtsalt minema. Seepärast tuleb vanematel kaitsta njuufat eeskätt lapse kiusamise eest, kuigi kiusatav võib olla kiusajast ligi kaks korda kõrgem ning kümme korda raskem.

Njuufa suudab edukalt kaitsta peret, ehkki ta ei võistle sel alal selliste tüüpiliste valvurite nagu saksa lambakoerte ja rotveileritega. Kuna aga njuufa põlvneb ilmselt ka tiibeti mastiffidest ning mastiffi tüüpi koertel on seljataga rohkem kui 2600 aasta pikkune koduvalvuri kogemus, siis suudab ta oma kogukuse ja tähelepanelikkusega saata kutsumata sissetungijale selge sõnumi. Njuufa ei pane valvurina mitte rõhku haukumisele ja lõrisemisele, vaid tüüpiliselt seisab ta oma pere ja ohustaja vahel ega kõhkle tegutsemast, kui seda vaja on.

Njuufa pidamine

Njuufa pikk karv vajab regulaarset kammimist, sest vastasel juhul tekivad koera kasukasse pused. Kui pused jäävad lahti kammimata, siis need vanuvad ehk muutuvad sisuliselt vildiklompideks, millest ilma käärde abita tavaliselt jagu ei saa.

Tänu massiivsele kehale on newfoundlandi koera toitmine mõneti kallim kui näiteks saksa lambakoerale toidu ostmine. Samas on väga oluline toita njuufat kutsikaeas spetsiaalse kutsikatoidu ning ka täiskasvanud koera hästi tasakaalustatud valmistoiduga, et lihasmass ei kasvaks kiiremini kui areneb tema luustik. Vastasel juhul võib kergesti tekkida küünar- ja puusaliigeste düsplaasia ja vanemas eas koguni tagajalgade halvatus.

Kuid korralik toit üks ei hoia ära probleeme, nagu iga koer nii vajab ka njuufa igapäevast tegelemist. Füüsiline koormus ei lase koeral minna ülekaaluliseks, mis lühendaks njuufa niigi lühikest eluiga keskmiselt - 8-10 aastat - veelgi.

Vaimne koormus, see tähendab koera koolitamine, muudab newfoundlandi koera tunduvalt nutikamaks ning loob hea kontakti pererahva ja koera

vahel. Liiatigi võib olla raske sundida endale kuuletuma kuni 70 kilogrammist koera, kellega pole iial tehtud kuulekuskoolitust.

Tegelemispuuduses ning oma perest eraldatud njuufa muutub tahes tahtmata destruktivsemaks, nukramaks või apaatsemaks kui tema töökaaslased, kellest hoolitakse kui pereliikmetest.